

Dostala jsem nápad.

V pondělí ráno jsem zabalila ten nový náramek, co mi tatínek koupil na pouti, a počkala jsem na Lucku u samoobsluhy.

„To je pro tebe,“ řekla jsem.

„Fakt?“ řekla Lucie smutně, jako by tomu ani nevěřila. Pak ale rozvázala mašličku – a vykřikla: „To je nádherná! Ty mi ho vážně dáš?“

„Jasně,“ řekla jsem, „abys už nebyla tak smutná.“

„Ty budeš pořád moje kamarádka? Nestydíš se za mě?“ zeptala se Lucka. Je úplně bláznivá, opravdu. Copak si myslí, že bych se s ní přestala bavit jen proto, že prohrála závod?

Lucka mě chytila za ruku a strašně se rozpovídala – jak se styděla hlavně přede mnou a před Hubertem, jak si myslela, že se jí všichni budou smát. Povídala a povídala... Nakonec řekla: „A nejvíc mi vadí, že vyhrála Jana. Kdyby to aspoň byla holka z jiné školy! Ale ta... Já ji nenávidím!“

To se mi nelíbilo, že řekla něco takového. Jana přece nevyhrála Lucii naschválně! Ale nejspíš to Lucka ani tak nemyslela, nejspíš byla jen rozčilená.

Pak jsme šly do školy a všechno bylo jako dřív. Nebo možná ne. Trošku, trošičku jsem byla ráda, že Lucie přece jen není *ve všem* nejlepší. Že taky někdy něco zkazí – jako já.

O přestávce přišel za Lucii Hubert. Naše třídní totiž určila Lucii a jeho, aby udělali novou nástěnku. Honza přinesl nějaké obrázky a fotky. Viděla jsem, jak se na něj Lucka usmívá a hlavu naklání na stranu. Bylo jasné, že si ho namlouvá. Domluvili se, že nástěnku udělají po vyučování.

„Představ si!“ řekla mi Lucie potom. „Budeme spolu ve třídě, jen my dva..“ No a co. Já jsem byla mockrát s nějakým klukem sama. Ale nikdy to nebyl kluk, o kterého bych stála, to je fakt. Já jsem vlastně doopravdy do žádného kluka zamilovaná nebyla.

V mé bývalé škole se mi docela líbil Petr Staněk. Měl moc hezké oči a byl na mě hodný. Přinesl mi jednu bombony a našel moji čepici, kterou mi Valenta hodil do cizí šatny. Ale Petr byl spíš kamarád.

Taky se mi líbí můj bratranec Adam. Ale copak do něj můžu být zamilovaná, když je to příbuzný? Stejně bych si ho nemohla vzít... A tak si myslím na Maurice Geralda z knížky Bezhlavý jezdec. Je báječný: jezdí na koni, hází lasem a krotí koně – a přitom nikdy nikomu neublíží. Několika lidem zachránil život. Jestlipak jsou takoví lidé i ve skutečnosti, nejen v knížkách?

Kdyby to šlo, asi bych si myslela na Huberta. Líbí se mi, to je pravda. Ale moc toho o něm nevím. Třeba je pitomej. A pak: když je do něj zamilovaná Lucka... Nemůžu přece stát o kluka své nejlepší (a jediné) kamarádky!

Potom už jsem na tyhle věci musela přestat myslet: psali jsme diktát a pékně těžký, panečku! Nejssem si jistá, jestli mám všecko dobře. Brzy se píše s tvrdým -y-, ale brzičko s měkkým – je to tak? Snad ano. Češti na mě moc nebaví – a matematika taky ne. Mám ráda čtení a přírodopis, kreslení a tělocvik. Ten jsme měli poslední hodinu a šplhali jsme po provaze. Umím to dobře, vytáhla jsem se až ke stropu. Nejhůř šplhá Milena a pak jedna tlustá holka, Vlasta Komínková. Prý za to nemůže, že je taková. Má nějakou nemoc. Ale holky se jí stejně smějí. A kluci taky, nejvíc Hamák.

Když jsem šla ze školy, koupila jsem mamince v sa-moobsluze dva koláče s mákem. Ze svých peněz. Já dostávám padesát korun kapesného na měsíc a s těmi si můžu dělat, co chci. Nikdo se neptá, za co jsem je utratila. Kupuju si bonbony a nannuky, časopisy nebo pohledy se zvířaty. Občas taky něco koupím mamince, tatínkovi nebo Martinovi, aby měli radost. Šetřím i na jejich narozeniny a na Vánoce. Odnáším prázdné láhve a papír do sběru, a co za to dostanu, si můžu nechat.

Maminka měla z koláčů radost. Taky ji potěšilo, že Lucka se mnou zase mluví.

„Viděla jsem, že tě to trápí,“ poznamenala maminka. „A kdy ji konečně uvidím, tu tvou kamarádku?“

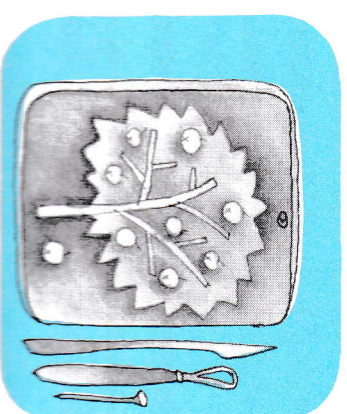
„Chtěla jsem Lucku pozvat dneska,“ řekla jsem, „ale musí dělat nástěnku. A já pak mám kroužek. Ale slíbila mi, že přijde zítra.“

„Tak se budeme těšit,“ usmála se maminka, „abych něco upekla, ne?“ Moje hodná maminka. Rozumí mi nejlíp na celém světě!

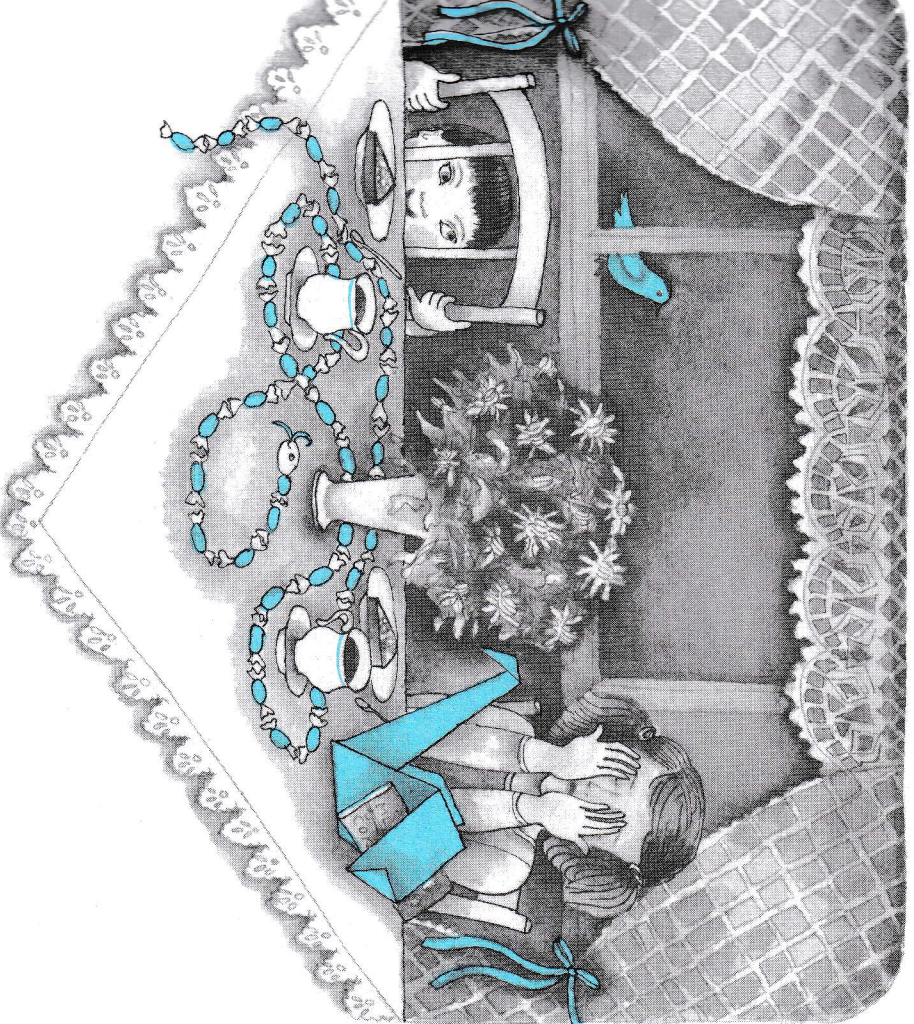
Potom jsme snědli oběd a máma šla s Martinem k zubaři. Zdá se jí, že se mu kazí jedna stolička. Bylo mi jasné, že přijde zničená. Aby Martin otevřel v ordinaci pusku, to není jen tak. Nedá se přesvědčit, jako jiné děti, že to bude lepší, nechat si zub spravit. On jen ví, že to bude bolet. A tak ho musí sestřička držet za ruce, maminka mu otevře pusku a doktorka bude doufat, že se Martin nezakousne do vrtáčky. V novém středisku ho ještě neznají. Maminka tam telefonovala a upozornila je, jak to s Martinem vypadá. Aby si pro něj nechali víc času. Ale ani tak to nebude lehké.

Chudák maminka! Když s Martinem odešli, umyla jsem nádobí, které po obědě zůstalo v dřezu. Nedělám to ráda, vždycky se mi protiví máchat se v té mastné vodě s bublinkami saponátu. Ale věděla jsem, že to maminku potěší.

Pak jsem šla na keramiku a tam to bylo báječné. Dělalí jsme zase placičky, ale přilepovali jsme na ně proužky a kolečka z hlíny, až vznikl strom. Jablon. Eva nám stromy vypálí v peci a příště je omalujeme. Placička má nahore díрку, aby se dala pověsit na stěnu. Jestli při vypálení nepraskne a jestli se mi podaří pékně strom omalovat, bude to báječný dárek k Vánocům. Třeba pro babičku.

Je mi strašně

a vůbec nevím, co budu dělat. Zavřela jsem se ve svém pokoji a nechci nikoho vidět. Ani maminku ne. Nejdřív jsem jenom brečela, teď už ani to nemůžu. Měla jsem kamarádku... Měla. Už nemám. Jak to mohla udělat? Jaká vlastně je? Mně by nevadilo, kdyby ona...

Začalo to tím, že maminka upekla drobenkový koláč. Lucka k nám měla přijít ve čtyři, po obědě má němčinu. Já jsem uklidila svůj pokoj a všechno připravila. Složila jsem z papíru velikou labuť a pod každé

křídlo jsem zastrčila čokoládu. Doprostřed stolu jsem dala vázičku s listopadkami. To jsou podzimní kytky, které nám ještě kvetou na zahradě. Mají krásnou žlutou barvu a vypadají vesele.

Udělala jsem i hada z bonbonů. Dalo to dost práce, navázat bonbony za papírky k sobě, ale nakonec se přidělala hlava z papíru s rozeklaným červeným jazykem a had byl nádherný. Plazil se po stole, kolem talířků se stříbrným okrajem. Ty používáme jen o svátcích, ale přesvědčila jsem maminku, že je potřebuju. A že určitě žádný nerozbijeme.

Stůl vypadal nádherně. A vypadá ještě pořád... Protože jsme si k němu vůbec nesedly. Tolik jsem se těšila! Všecko jsem měla hotové už ve tři.

„Co mám tu hodinu dělat?“ zeptala jsem se maminky. Čas mi vůbec neutíkal.

„Nechtěla bys jít s Martinem na chvilí ven?“ zeptala se máma. „Víš, mohla bych šít.“ Toho velikého panáka maminka už došila a teď se pustila do slona. Panák se povedl, má modré oči a usměvavou pusou. Ruce jsou na veliké patentky a nohy taky. Na nohách má pajdulák hadrové boty na tkaničky. Je to panák pro malé děti. Prvního takového udělala maminka pro Martina, aby se naučil zapínat a aby přišel na to, kde jsou ruce a nohy. Na botách zkouší šněrovat tkaničky. Už je provléká křížem, ale klíčky ještě neumí. Druhého, jenom o trochu menšího, ušila maminka pro maminku Aničku tetu Dany.

I nový slon bude nádherný. Je to slon – polštářek. Má modré uši jako plachty a zatočený chobot. Oči má taky modré a jinak je bíle pruhovaný. Já i Martin má-

me kytičkované. Maminka je strašně šikovná a má báječné nápady. Určitě ty hračky prodá za spoustu peněz!

Řekla jsem jí, že klidně může šít, že se o Martina postarám. Rozhodla jsem se, že když já mám radost, udělám ji i jemu. Vezmu ho na hřiště. Martin tam ještě nebyl. Nejdřív si zvykal na nový domov, pak byl nastydlý, potom jsme pracovali na zahradě. Prostě to vždycky nějak nevyšlo.

Hřiště je kousek od chráněného území. Jsou tam prolézačky, dvě houpačky a malý kolotoč. Martin jezdí na kolotoči strašně rád. Musí ho samozřejmě někdo točit a taky dávat pozor, jestli se pořádně drží.

Na hřišti nikdo nebyl. Věděla jsem, že naše třída je v družině nebo na němčině. Posadila jsem Martinka na kolotoč a dlouho jsem ho vozila.

„Eště, eště!“ volal pořád.

„Už nemůžu,“ řekla jsem mu nakonec a byla to pravda. Strašně jsem se udýchala. „Víš co? Budeme šplhat.“

Ukázala jsem Martinovi, jak se leze na žebřík. Pak jsem ho podepřela a dávala jsem mu střídavě nohy na příčky. Jenom na dvě, protože se bál.

„Padnu, padnu!“ volal.

„Neboj se, nic to není, podívej.“ Ukazovala jsem Martinovi, jak vylezu nahoru – a pak se to stalo.

„Hele... hele... Koukejte!“ křičel někdo. Otočila jsem se – a byly to děti z naší třídy. Jenom některé, ty, co chodí na němčinu. Asi skončily dřív. Hubert, Kominková, Hamák, Vedral, Hurych... a Lucka. Stáli tam a koukali na Martina.

Martin se cizích lidí bojí. Hlavně když je sám. A to teď byl, protože já jsem zůstala nahore na prolézačce. Začal se kývat a dal se do křiku. Samozřejmě přitom zapomněl, že má schovat jazyk. Otevřel pusku a z ní mu tekly sliny.

„Ty jo! To je parádní debil!“ křičel Hamák a šklebil se po Martinovi. Vedral začal kolem Martina poskakovat a hulákal přitom: „Bééé... bééé...“

„Mně se ta Novotná zdála vždycky divná,“ ječel Hurych. „Maj to asi v rodině...“

A ten že si na mě myslel?!

„Mišo! Mišo!“ volal můj bratr a celý se třásl. Určitě

si myslel, že mu chtějí ublížit. Skočila jsem dolů. Až z té největší příčky a vzala Martina kolem ramen.

„Páni, on je tvůj?!“ zeptala se Komínková. „Ten teda vypadá...“ Myslím, že byla ráda, že se kluci smějí někomu jinému než jí. Sáhla jsem do kapsy a dala Martinovi do pusy kus čokolády. Začal ji cucat, ale pořád pobrekával. Obličej měl mokrý od slz a od slin. Vyndala jsem kapesník a utřela ho.

„Debílková chůva!“ křičel Hamák.

„Fuj,“ usklíbila se Komínková.

„Asi mu taky dává plínky!“ smál se Vedral. Jediný, kdo nic neřekl, byl Hubert. A Lucka. Stála tam, koukala se do palce, byla úplně bílá, bleďá jako stěna a dívala se na mě. Ne na Martina. A pak promluvila. Hlas jí tak nějak divně skřípal. Jako by to nebyla ona.

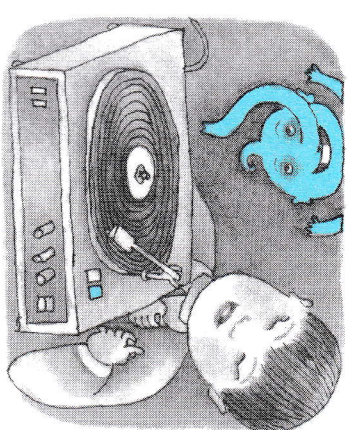
„Tos mi neřekla... neřekla jsi mi... že máš blbýho bráchu...“

„Říkala jsem ti přece... že je nemocnej...“

„Nemocnej, jo?“ vykřikla Lucka. „Tomu ty říkáš nemocnej? Je to idiot!“ A pak křičela dál: „Mezi náma je konec, rozumíš, konec, s takovou holkou kamarádit nebudu!“

A strhla si z ruky můj náramek a hodila ho na zem. Sebrala jsem ho. Do toho se smáli Hamák s Vedralem a Komínkovou. Jen Hubert tam stál a neříkal nic, nedělal nic.

Nevím, jak jsem se vrátila domů. Vzala jsem Marti-
na za ruku a šli jsme. Kluci ještě něco pokrřikovali, ale už jsem jim nerozuměla. A ani jsem rozumět nechtěla.

Něco se stalo,

něco se stalo a já musím domů. Za maminkou. A za tatínkem. To jsem si pořád opakovala cestou. I Martin to tak cítil, určitě. Čokoláda mu došla a já ho vlekla za ruku... Začal zase plakat.

„Co se děje?“ vyběhla maminka ze dveří. V ruce držela nedošitého slona. „Snad nespaldl?“ Zavrtěla jsem hlavou. Mluvit jsem nemohla. Maminka nás oba ještě přede dveřmi prohlédla ze všech stran. „Tak copak je?“ ptala se, když viděla, že nejsme nikde odřeni, ani poškrábaní.

„No tak, přestaň plakat.“ Myslela jsem, že to říká Martinovi – vůbec jsem si neuvědomila, že já brečím. Ale Martin plakal taky.

„Počkej, odvedu ho nahoru a uložím,“ řekla maminka. „Pojď, Martínku, budeme poslouchat hudbu, ano?“ To Martina vždýcky uklidní. Maminka mu pus-
tí nějakou desku: od skladatele Mozarta nebo Vivaldiho. On poslouchá... a na všechno zapomene. Kdybych to tak mohla udělat taky!

Svlékla jsem si bundu, zula boty a šla jsem do svého pokoje. Pořád mi tekly slzy. Za chvilku se shora ozvala hudba – a maminka přišla dolů.

„Už budou čtyři, budeš mít návštěvu. Uklidni se a pověz mi, co se stalo.“

Teprve teď jsem mohla promluvit.

„Nebudu mít žádnou návštěvu. Lucka... už se mnou nekamarádí.“

„Ale to snad ne,“ řekla maminka. „Copak jste si udělaly? Pohádaly jste se?“

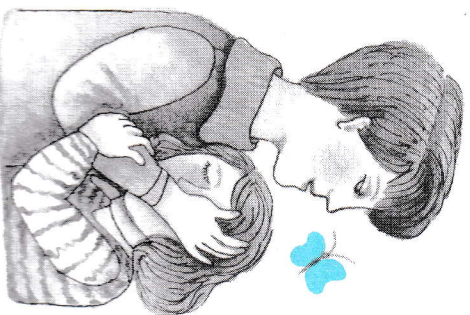
„Ne... to kvůli Martinovi. Řekla... řekla, že nebude kamarádit s holkou, která má bratra...“ Nedokázala jsem to po Lucii zopakovat.

„Tak...“ řekla maminka jenom. Pohládila mě po vlasech.

„Myslím, že by sis měla chvílku odpočinout. Já pak za tebou přijdu.“

Lehla jsem si na gauč a brečela jsem. Proč se to muselo stát? Proč je Lucie taková? Mně by nevadilo, kdyby ona měla bratra s Downovou nemocí...

Kdyby se nám Martin nenarodil. Nebo kdyby ho maminka nechala v ústavu, aby ho nikdo neviděl... Ne. Tohle si nemyslím. Vážně ne. Je to můj bratr, ať je

jaký chce. Pochopila jsem, co tím maminka myslela, když říkala, že nás Martin bude potřebovat. Víc než potřebují příbuzné jiné děti. Nejen proto, že sám skoro nic neumí. Ale hlavně proto, že na něj lidi budou zlí. Jak tam stál a třásl se...

Nezlobím se na něho. On za to nemůže. Ale... ale co budu dělat? Copak člověk může žít bez kamarádky?

Otevřely se dveře a vešla maminka.

„Máš na zítřek hodně úkolů?“ zeptala se.

„Jenom češtinu,“ řekla jsem.

„Táta už je doma a pohlídá Martínka. Myslela jsem si, že bychom se mohly podívat do obchodního domu. Koupila bych ti nové sponky, tyhle už moc nedrží.“

Bylo mi jasné, o co jde. Maminka mě chce potěšit, když se mi zkazilo odpoledne. Ale copak mi nové sponky můžou nahradit kamarádku? Přesto jsem kývla, že půjdu. Umyla jsem si obličej studenou vodou a vzala jsem si čistý svetr. Když jsem se učesala, vypadala jsem skoro normálně. Jen oči jsem měla pořádně červené a bylo mi nějak divně od žaludku.

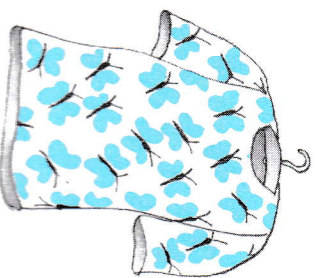
„Nejdřív se nasvačíme!“ řekla maminka a nakrojila drobenkový koláč, který jsme pekly kvůli Lucii. Byl moc dobrý...

Do obchodního domu jsme jely autobusem. Skoro jsme nemluvíly, maminka jen vypočítávala, co všechno musíme koupit.

Vybíraly jsme hezké sponky, bílé se zlatými tečkami, a pak mi maminka ještě koupila dvě nová trička. Jedno s nápisem NIKE a druhé s modrými motýlky. Měla jsem z nich radost, to se ví. Ale...

„Vybereme něco Martinkovi, co říkáš? Pomůžeš mi?“ zeptala se maminka. Trošku se jí zatřásl hlas. Myslím, že vím proč. Měla strach, že budu na Martina naštvaná. Že mu nebudu chtít nic koupit.

„Já to vyberu sama,“ řekla jsem. „Kolik peněz můžu utratit?“

Maminka řekla, že na penězích nezáleží, a tak jsem koupila velikého nafukovacího kosmonauta. Z toho bude mít Martin určitě radost...

Domů jsme šly pěšky.

„Nechceš mi říct, jak to všechno bylo?“ zeptala se maminka. Zavrtěla jsem hlavou. Nedokázala bych to. Určitě bych zas brečela – a na ulici!

„Jestli o tom nechceš mluvit, nemusíš,“ řekla maminka. „Umím si to představit. Víš... zažila jsem to močkrát od té doby, co se Martin narodil. Pamatuješ se na tetu Hanku? Nebyla to opravdová teta, jen jsi jí tak říkala. Byla to moje přítelkyně. A přestala k nám chodit, když zjistila, jaký Martin je. Měla strach, že by to byl špatný příklad pro jejího Petříčka. Že by Marti-na napodoboval.“

Byla jsem pořádně smutná z toho, co se stalo. Ale přece mi teď bylo nějak jinak. Maminka se mnou mluvila jako s dospělou. A to, že ona taky zažila to, co já, že přišla o kamarádku... Vzala jsem ji za ruku.

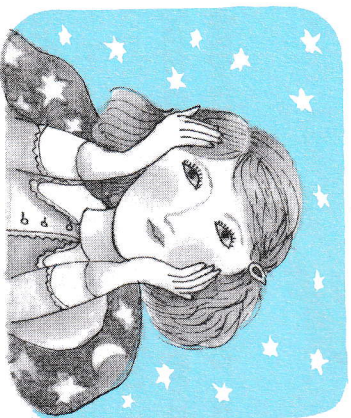
„Víš, já mám ještě Danu,“ řekla maminka. „Tu, s kterou jsem pracovala. Nosí mi knížky a je pořádně ve-

selá. Protože já se potřebuju zasmát. A svoji Aničku nechává s Martinem hrát. Ví, že je to naopak: Martin se bude učit od Andulky... Dana není hloupá.“

„A ty si myslíš, že Lucka...“

„Určitě,“ řekla maminka. „Musí být moc hloupá. A takovou kamarádku nepotřebuješ. Jednou, dřív nebo později, se najde nová. A lepší, uvidíš.“

Jak mám jít do školy,

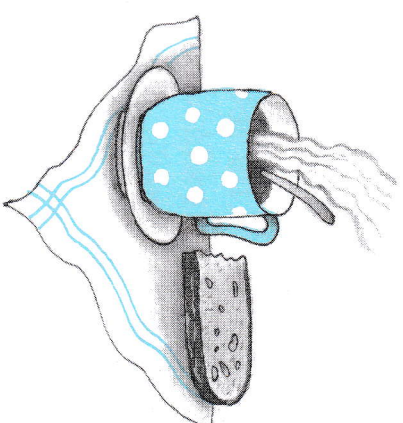
když vím, že se mi tam všichni budou smát? Co jim řeknu, jestli zas budou křičet: „Debil, debil...?“ Až potkám Lucii, mám jí říct ahoj? Ona určitě nepromluví. A co jestli si to rozmyslela? Co když přijde a řekne: „Já s tebou přece jen budu kamarádit?“ Takhle jsem přemýšlela druhý den ráno.

Na chvílku jsem dostala lepší náladu. Ano, Lucie si to určitě rozmyslela... Ale pak mě napadlo: budu se s ní chtít bavit já? S *byvalou* Lucií bych se kamarádila. Ale ta nová, ta, co stála a křičela na mě... o tu nestojím. Vážně ne.

Maminka mi řekla: „Asi se ti do školy moc nechce, vid'. Ale nedá se nic dělat. Musíš se jim kouknout do očí. Kdybych tě dnes nechala doma, nic by se tím nevyřešilo.“

Dala mi pusu. Uvařila kakao a namazala chleba s máslem a medem. Do vlasů mi zapnulá nové sponky.

„Moc ti to sluší,“ řekla. Vzala jsem si i to nové tričko s motýly. A za uši jsem si kápala trochu ma-minčiny voňavky. Jmenuje se Charlie a voní moc krásně.

Ať se mnou třeba nikdo nekamarádí. Budu aspoň hezká. A jednou za mnou přijde ta nejlepší holka na světě. Vždyť to maminka říkála. Jí se to povedlo... Vzpomínala jsem na tetu Danu a říkála jsem si, že ji budu mít strašně ráda, za to, že se s maminkou baví. Ani sem si nemyslela, že dospělí taky potřebují kamarády.

Schválně jsem šla kolem samoobsluhy. Co kdyby... Přece jenom... Ale Lucka tam nebyla. V šatně jsem ji taky nezahlídla, z těch, co mě večera potkali na hřišti, tam byla jen Komínková. Podívala se na mě, řekla ahoj – ale jinak nic.

Zato ve třídě se na mě chystal Hamák. Tak trochu jsem to čekala. On je hrozný blbec. Nakreslil na tabuli dva rozšklebené obličej a napsal pod ně:

Novotná a její brácha debilové

Dělala jsem, že to nevidím. Šla jsem do lavice a začala jsem si připravovat učení na první hodinu. Lucka už seděla na svém místě. Podívala se na mě a hned sklópila hlavu k sešitu. Dělala, že si opakuje matematiku. Myslela jsem si, že mi bude líto, až zjistím, že se mnou nemluví. Ale nebylo. Že mi připadala tak hezká a vhodná? Najednou to byla cizí holka. Jako bych ji viděla poprvé.

„Hele, Novotná!“ křičel na mě Hamák. „Kde jste toho blbečka sehnali? Koupil bych si taky takovýho.“

Pokrčila jsem rameny a otevřela jsem si učebnici. Na Hamáka se můžu vykašlat. Jenže v tu chvíli přišel do třídy Hubert. Slyšel, co Hamák říká. A udělal něco neuvěřitelného.

Skočil k němu, chytil ho za krkem a začal mu tlouct hlavou o lavici.

„Co děláš? Neblbní!“ křičel Hamák. Ale Hubert je největší a asi nejsilnější ze třídy.

„Budeš držet hubu... rozumíš?“ řekl Hubert. A řekl to moc zle. On jinak mluví slušně... „Budeš ji držet, nebo ti ji rozbiju.“

Pak Hamáka pustil a šel do lavice. Ještě si něco pro sebe mumlal. Na mě se ani nepodíval.

„Teda!“ žasla v lavici přede mnou Komínková. „To jsem neviděl! On tě snad miluje, nebo co...“

Bylo by hezké, kdyby to byla pravda. Ale nemyslím. Hubert si mě dodneška nevsímal. On se vůbec s holkama nebaví. Proč se mě asi zastal?

„Hele, Hubert se žene do kreténský rodiny,“ neodpustil si Vedral. To je taky pěkný blbec. Že s ním musím sedět!

Hónza se k němu otočil.

„Říkal jsi něco...?“

„Ale ne, to byl jen vtip...“ zahučel Vedral. Bylo jasné, že s Hubertem dnes není legrace. Kluci to poznají, když se někdo nebojí... Já už jsem se taky nebála. Celá třída na mě koukala, bylo jasné, že se o věřejším odpoledni bavili. Jenom Jana chybí, ta asi neví nic.

„Co to má znamenat?“ ozvalo se ve dveřích – a stála tam naše třídní. Před zvoněním? Ukazovala na tabuli.

„Budeme mít návštěvu, přijdou sem ze školské správy – a vy tohle?! Okamžitě smazat!“ Naštěstí byla tak rozčilená, že se nezeptala, kdo to nakreslil a co to má znamenat.

Prohlédla si, jestli máme připraveno, upozornila nás, že máme být zticha a chovat se slušně, a doporučila Hamákovvi, aby se umyl.

„Nemusí být vidět, žes měl k snídani marmeládu!“ Jenže ona to nebyla marmeláda. Byla to krev... Asi z nosu. Hamák se umyl a přišla ta návštěva. Byli to tři lidé, dvě paní a jeden hodně starý pán. Netvářili se nijak hrozně. Vyvolávali nás k tabuli, dívali se, jak počítáme, a prohlíželi si naše sešity. Kupodivu jsem počítala docela dobře.

Když zazvonilo, odešli. Já jsem si vytáhla z tašky knížku. Vzala jsem si ji schválně. Počítala jsem s tím,

že se mnou nebude nikdo mluvit. A bylo by hloupé se-
dět o přestávce jen tak. Kromě toho, když čtu, myslím
na to, co se děje v té knize. A můžu být úplně jinde.
Na prérii s Mauricem Geraldem. Kdyby někdo něco
pokřikoval, nebudu ho slyšet.

„Co to čteš?“

Honza Hubert se posadil na mou lavici. To budou
mít holky řeči, napadlo mě. Ale mlčely. Všimla jsem si
jen, že na sebe mrkají a dělají obličje. Jsou hloupé.
Copak se holka nemůže normálně bavít s klukem?
Hned z toho dělají kdovíco.

Ukázala jsem Honzovi Bezhlavého jezdce.

„To neznám,“ řekl a knížku prolístoval. „Vypadá
bezvadně. Až ji přečteš, mohla bys mi ji půjčit?“

„Jasně...“ řekla jsem.

„Tak díky,“ řekl Hubert a zvedl se. Začal si pískat
a šel do své lavice. Nikdo nic neřekl.